

Eterns

Papasseit - Estellés

Obra de
Sergi Marcos

Eterns

Papasseit - Estellés

Un vincle en comú d'aniversari – cent anys – és el fil conductor d'aquesta exposició que el pintor de Rubí, en Sergi Marcos, dedica a l'obra dels poetes Joan Salvat-Papasseit i Vicent Andrés i Estellés. Una centúria, deia unes línies precedents, i és que al mateix any que la veu de Salvat-Papasseit emmudia per sempre engolida per la foscor de la mort, la de Vicent Andrés Estellés veia la llum de la vida.

Dues veus, dos cànctics, doncs, que els pinzells d'en Sergi Marcos acolorixen amb formes de bells cromatismes en unes teles en què l'harmonia dels mots d'ambdós poetes ve de la mà de l'harmonia de la paleta del pintor.

Paraula, color i forma és el que ens ofereix l'artista als nostres ulls d'espectadors i lectors alhora, talment una música callada que es destil·la subtilment de cada poema, de cada estrofa, de cada vers dels destriats per ell: poesia de la paraula, poesia pictòrica ensem.

La brevetat de les Tanka – tan sols cinc versos – d'Estellés la reforça, millor dit, la complementa amb uns arabescos de curoses filigranes que, al seu torn, acaronen geometries de significats pregons i simbologia immarcescible, com ara l'esfera, el quadrat o el traç ordenat d'algunes ratlles que, trama i l'ordit del llenç, uneixen i doten de significació tots i cadascun dels elements plàstics de la composició.

De Salvat-Papasseit en sap extreure les essències – la sensualitat, l'amor, la dona i també, perquè no, la duresa de certes tasques – que, amb un lirisme innegable, recondueix vers els paràmetres propis del seu llenguatge gràfic i joc simbòlic pertinent, fent-nos «audible» i visible allò esmentat una mica més amunt, això és, la paraula, el color i la forma.

Com a contempladors que som, ens és donat d'assaborir aquest creatiu mestissatge de poesia i pintura com si d'una simbiosi es tractés: cada poema escollit es (re)converteix en un esclat visual de bellesa, en hàlit d'eternitat i d'aquí, precisament, el títol ETERNS de la present exposició.

– *Eusebi Puigdemunt i Puig*

Sergi Marcos

Nascut a Barcelona l'any 1956 Sergi Marcos es un artista visual que més enllà de la pintura, ha extès la seva activitat també cap a la il·lustració i publicació de llibres, així com a la realització de projectes audiovisuals. Actualment viu i treballa a la població de Rubí.

Format a la Escola Massana en pintura i procediments murals, l'any 1975 realitza la primera exposició col·lectiva i al 1976 la primera individual, havent realitzat a dia d'avui més de 150 exposicions a Catalunya, Espanya i diversos països europeus.

És mirant i estudiant els quadres dels grans mestres de la pintura de tots els temps en les pinacoteques d'arreu, que aprèn a estimar i a comprendre la pintura.

La seva obra es pot trobar en diferents col·leccions i institucions com el Museu d'art modern de Tarragona, el Centre cultural de la Caixa de Terrassa, el Museu Can Framis de la Fundació Vila Casas, entre d'altres.

Prat de la Mola

Vicent Andrés Estellés

Prat de la Mola és un treball pictòric inspirat en un recull de 33 tankes del gran poeta valencià Vicent Andrés Estellés qui va fer una estada a Andorra l'any 1975 recuperant-se d'algun problema de salut.

D'aquells dies, en naixeria el recull que ha inspirat i empès Sergi Marcos a la realització de l'obra que ara contemples:

En aquestes obres, realitzades a l'oli en un format de 70 x 70 cm, hi apareix com a fil conductor de tota la sèrie una trama o arabesc que dona unitat al conjunt.

Aquestes formes orgàniques entrelaçades, infinites, donen als quadres un contingut conceptual en el sentit que actuen com un relligament amb la llengua, el territori, els afectes per les persones i la natura, i posen de manifest la universalitat d'uns valors.

És molt remarcable l'harmonia que s'estableix entre les formes que basteixen cada una d'aquestes obres. El color com a fil conductor del diàleg entre les formes geomètriques, més estructurades, i el gest, que és el moviment, l'energia que transita pel món material i de les idees.

Extracte del text introductori de Toni Planells sobre les obres realitzades a partir dels poemes "Andorra, Prat de la Mola"

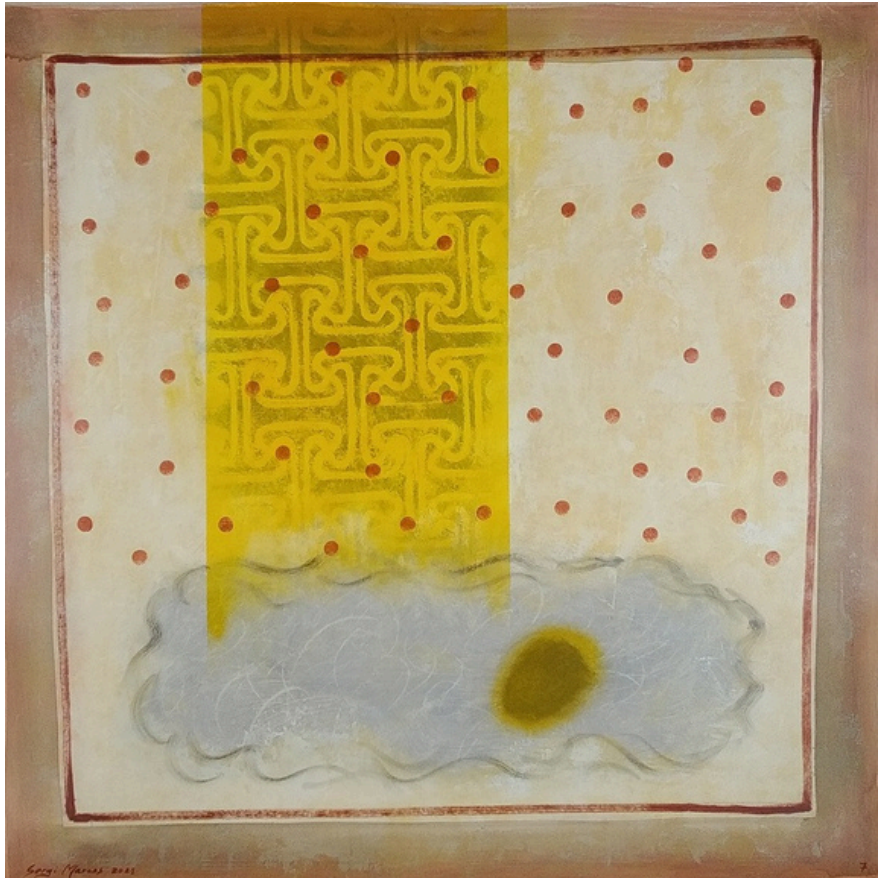
Si abans passava
per Organyà, nom fondo,
amb un breu pànic,
ara, amb pas lent m'endinse
fins penetrar al temple.

Petita pàtria!
Car la teua creixença
és, ben bé, una altra,
i, com els rius, es vesa
en lliçons molt pregones.

Rosa de l'aigua
precipitada a pètals
de vidre efímer
i successiu! Valira,
tota la nit t'escolte.

Prat de la Mola,
d'un públic encís únic
per qui arribava
cansat i malalt: omplés
el meu cor, els meus dies.

Com et diria
l'agraïment, la fonda
reconeixença
per tant de bé, per tantes
hores pulcres, petites?

Hores de vidre,
hores de molsa, fràgils,
com per anar-hi
sempre, ja, de puntetes,
que aquest goig no es desperte.

Aquesta terra,
aquesta terra nostra.
Colls, serralades.
Però molt més encara.
És molt més que una terra.

Rocams invictes,
muntanyes desvetlades,
esglesioles. Amplària
celeste de documents
incòlumes.

Com aquells líquens,
llàgrimes de maragda,
parres o festa,
agafats a la roca
amb ungles, dents secretes.

Remot principi,
i claus, no rovellades,
que obren, encara,
el temple. Humil, us pregue
que em permeteu cert èmfasi.

JOAN SALVAT- PAPASSEIT

Aquest treball pictòric neix de l'estima retrobada per la poesia de Joan Salvat-Papasseit. De la intensitat amb què el poeta es va prendre el seu treball, com si sabés que no tenia gaire temps i que la vida cal viure-la amb el màxim de plenitud possible.

La relectura dels poemes de Salvat-Papasseit, amb motiu del centenari del seu naixement, i en els últims temps i ara en el centenari de la seva mort, ha estimulat a Sergi Marcos a realitzar aquest treball pictòric.

Les obres presentades en aquesta exposició, són una selecció realitzada del total de 32 obres de la sèrie on l'artista ha volgut tractar les atmosferes denses dels poemes d'amor, el moviment pels carrers del poble, el seu, i la mirada de sorpresa sobre el progrés.

Totes elles estan realitzades amb una tècnica mixta d'acrílic, grafit, llapis de colors i collage sobre paper en un format de 70 x 20 cm com si fos un punt de llibre gegant que conté la immensa obra de Joan Salvat-Papasseit.

Extracte de la presentació de l'obra realitzada per Sergi Marcos amb motiu de la commemoració del centenari de la mort del poeta.

NOCTURN PER A ACORDIÓ

Heus aquí: jo he guardat fusta al moll.
Vosaltres no sabeu
 què és
 guardar fusta al moll:
però jo he vist la pluja
a barrals
sobre els bots,
i dessota els taulons arraulir-se el preu fet de
l'angoixa;
sota els flandes
i els melis,
sota el cedres sagrats.

Quan el mossos d'esquadra espiaven la nit
i la volta del cel era una foradada
sense llum als vagon:
i he fet un foc d'estelles dins la gola del llop.

Vosaltres no sabeu
 què és
guardar fusta al moll:
però totes les mans de tots els trinxeraires
com una farandola
feien un jurament al redós del meu foc.
I era com un miracle
que estirava les mans que eren balbes.

I en la boira es perdia el trepig.

Vosaltres no sabeu
 què és
 guardar fusta al moll:
Ni sabeu l'oració dels fanals dels vaixells
-que són de tants colors
com la mar sota el sol:
que no li calen veles.

AMO L'AROMA

Amo l'aroma d'aquest brot de menta
que duus lligada dintre el teu somris
fes-me'n penyora tu, minyona esquerpa
com vela nova que torba el garbí.

Les xicres blanques dels pals del telègraf
si ets a la ruta guarden ton camí;
pel brot de menta cap d'elles pledeja-
pledejarien si em veien sofrir.

Perquè vindria de la boca teva
la posaria al mossec de les dents,
fer-me penyora, del teu brot de menta:
jo, per pagar-la ja em donaré teu.

DEIXARÉ LA CIUTAT

Deixaré la ciutat que em distreu de l'amor
la meva barca

el Port

i el voltàmetre encès que porto a la butxaca-

l'autòmnibus brunzent

i el més bonic ocell

que és l'avió

i temptaré la noia que ara arriba i ja em priva

li diré com la copa melangiosa és del vi

-i el meu braç del seu coll-

i veurà que ara llenço la stylo i no la cullo

i em faré el rostre pàl lid com si fos un minyó

i diré maliciós:

-com un pinyó és la boca que em captiva.

TANCA

L'altra banda de la serra
té un encís que no he dit mai
-per la joia que m'espera
cada pi em dona la mà.

A JOAQUIM SUNYER

S'estimen a les roques
els irradiadors
amb les gavines boges.

RES NO ÉS MESQUÍ

Res no és mesquí
ni cap hora és isarda,
ni és fosca la ventura de la nit.
I la rosada és clara
que el sol surt i s'ullprèn
i té delit del bany:
que s'emmiralla el llet de tota cosa feta.

Res no és mesquí,
i tot ric com el vi a la galta colrada.
I l'onada del mar sempre riu,
Primavera d'hivern – Primavera d'istiu.
I tot és Primavera:
i tota fulla verda eternament.

Res no és mesquí,
perquè els dies no passen;
i no arriba la mort ni si l'heu demanada.
I si l'heu demanada us dissimula un clot
perquè per tornar a néixer necessiteu
morir.
I no som mai un plor
sinó un somriure fi
que es dispersa com grills de taronja.

Res no és mesquí
perquè la cançó canta en cada bri de
cosa.
-Avui demà i ahir
s'esfullarà una rosa:
i a la verge més jove li vindrà llet al pit.

ARQUER D'AMOR

Si et veia la sina
veia dos fitons;
oh, deixa'm, amiga,
que provi el meu pols.
Si un pit et sagnava,
beuria la sang;
si et sagnava l'altre,
amb les dues mans.
Obre ben bé els braços
i acluca bé els ulls:
si la carn no es bada
la vida s'esmuny.
Quan sentis ma boca
aguanta l'alè-
t'estremiràs tota
i és quan jo et prendré.
Amiga, la vida
és una cançó.
Jo canto ta sina,
arqueret d'amor.

PLATXÈRIA

Dolça amigueta, juguem a fet
o a corretgeta, o a bell indret.

Dolça amigueta no tinguís por:
ni he d'allunyar-me ni en cap recó
fer-te malícies, o bé el distret
si acàs et cremes o ets a l'indret
on he amagada la teva flor:
si tu ets manyaga jo seré bo.

Dolça amigueta tornem al joc,
la teva escala farà de toc.
Si tu m'atrapes no et besaré,
si jo t'atrapo perdonaré
que no m'estimis. Ja em somriuràs.

Si et cau la trena jo et faré el llaç.

MESTER D'AMOR

Si en saps el plaer no estalviïs el bes
que el goig d'amar no comporta mesura.
Deixa't besar, i tu besa després
que és sempre als llavis que l'amor
perdura.

No besis, no, com l'esclau i el creient
mes com vianant a la font regalada;
deixa't besar -sacrifici fervent-
com més roent més fidel la besada.

Què hauries fet si mories abans
sense altre fruit que l'oreig en ta galta?
Deixa't besar, i en el pit, a les mans,
amant o amada la copa ben alta.

Quant besis, beu, curi el beure el temor:
besa en el coll, la més bella contrada.
Deixat besar
i si et queda enyor
besa de nou, que la vida és comptada.

L'ENAMORAT LI DEIA

Penyora d'amor, penyora-
si tu em besaves, amor, jo
et donaria una rosa.

No fóra mesquí de res,
penyora d'amor, penyora;
-o bé et tornaria el bes
o et donaria una taronja,
una ametlla
o bé l'esqueix
d'una clavellina nova.

No fóra mesquí de res,
penyora d'amor, penyora; -
o la flor del cirerer o el
llessamí o bé la lluernà que
havés pogut descobrir la
nostra abraçada estreta.

No fóra mesquí de res,
penyora d'amor, penyora:
que jo em donaria teu
I tu et donaries tota.

Si tu em besaves, amor,
jo et donaria una rosa.

LES FORMIGUES

Camí de sol
per les rutes amigues
unes formigues

I EL VENT DEIXAVA

I el vent deixava dintre la rosella
granets de blat com espurnes de sol
-només per dir com és la boca d'Ella:

com la neu rosa als pics
quan surt el sol.

BODEGOM

Damunt la taula
l'Arthur Gordon Pym
obert

Poe al sostre
m'esguarda

Só tremolós de veure'l

El gresol penjat
n'és l'agonia

Ara tancaré el llibre

El vas és tombat

A terra
xipolls
Whisky House of lords

Ara Poe ha caigut borratxo.

Carrer del Mestre Josep M. Andreu, 7
17860 Sant Joan de les Abadesses
espaiart60.art

 [@espaiart60](https://www.instagram.com/espaiart60)